

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20455/2023
18.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Анди-метал ББ ДОО Јагодина, чији су пуномоћници Милена Павловић, адвокат у ... и Алекса Илић, адвокат у ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Никола Поповић, адвокат у ..., ради предаје покретних ствари, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 363/23 од 29.05.2023. године у седници већа одржаној 18.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 363/23 од 29.05.2023. године.

УСВАЈА СЕ ревизија туженог, **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Вишег суда у Јагодини Гж 363/23 од 29.05.2023. године и пресуда Основног суда у Јагодини 8П 2018/2021 од 01.12.2022. године у ставу другом и четвртном изреке и предмет се у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Основни суд у Јагодини је донео пресуду 8П 2018/2021 дана 01.12.2022. године, којом је, у 1. ставу изреке, одбио тужбени захтев тужиоца Привредно друштво за производњу, промет и услуге Анди-метал ББ ДОО Јагодина да се тужени АА из ... обавезе да тужиоцу преда 16 тона гвожђа; у 2. ставу изреке, обавезао туженог да тужиоцу на име противвредности испорученог камиона „Камаз“ црвене боје, тежине 8.580 кг, исплати новчани износ од 154.440,00 динара са законском затезном каматом од 01.12.2022. године као дана пресуђења па до исплате; у 3. ставу изреке, одбио тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да тужиоцу на износ наведен у 2. ставу изреке плати законску затезну камату почев од 03.06.2021. године па до 30.11.2022. године, као неоснован и у 4. ставу изреке обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 101.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде.

Виши суд у Јагодини је пресудом Гж 363/23 од 29.05.2023. године потврдио пресуду Основног суда у Јагодини 8П бр.2018/2021 од 01.12.2022. године у другом и четвртном ставу изреке и жалбу туженог у односу на тај део одбио као неосновану.

Тужени је поднео благовремену посебну ревизију, којом побија пресуду Вишег суда у Јагодини Гж 363/23 од 29.05.2023. године због погрешне примене материјалног права, ради разматрања питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...10/23 – др. Закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. истог члана да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. тог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је испитао разлоге ревизије по цитираним одредбама члана 404. став 1. ЗПП, и одлучио да дозволи посебну ревизију, ради уједначавања судске праксе, те је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку и закључио да је ревизија основана, јер је побијана пресуда донета на основу погрешне примене материјалног права, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, на основу ког је донета побијана пресуда, тужилац је купио камион „Камаз“ црвене боје, тежине 8.580 кг, дана 05.12.2011. године, по цени од 154.440,00 динара. Камион је предат АА из ..., овде туженом, 01.02.2012. године, што је првостепени суд утврдио на основу увида у отпремницу пријемницу од 01.02.2012. године.

На основу околности да поред потписа туженог не постоји печат фирме у чије име преузима камион, првостепени суд је закључио да је тужени камион преузео у своје име и за свој рачун, и закључио да је неоснован приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог.

Надаље, на основу увида у претрагу привредних друштава са сајта АПР-а од 07.10.2021. године, за „Метал Радоичић“, првостепени суд је утврдио да је пословно име фирме Агенција за рециклажу сировина „Метал – Радоичић“ доо Рековац, да је активно привредно друштво од 20.05.2008. године, основано одлуком оснивача о промени правне форме предузетника ББ из ... у привредно друштво, и да је члан друштва ВВ. „Метал Радоичић“ предузетник брисан је из регистра 30.01.2008. године. Предузетник друштва је био АА. Првостепени суд је утврдио да је тужени брисањем из регистра СТР на велико и мало „Метал-Радоичић“ АА ПР Рековац, правни следбеник наведеног друштва и да одговара за финансијске обавезе друштва, које је престало да постоји и закључио да је то још један од разлога за неоснованост приговора недостатка пасивне легитимације на страни туженог. Оценом налаза вештака машинске технике, првостепени суд је утврдио да се без основних података о камиону не може одредити његова тржишна вредност, тим пре што је спорни догађај настао пре више од 10 година. Зато је као вредност камиона узео податак из потврде о откупу од 01.12.2012. године о износу од 154.440,00 динара. Закључак првостепеног суда је да је тужени преузео предметни камион а да није испоручио 16 тона гвожђа нити исплатио новчани износ утврђен налазом вештака као противвредност камиона у смислу члана 290. ЗОО,

те су судови усвојили евентуални тужбени захтев и донели одлуку којом су обавезали туженог да тужиоцу исплати 154.440,00 динара са законском затезном каматом. Другостепени суд је одлуку засновао на члану 29. ЗОО.

Основано ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране другостепеног и првостепеног суда, основано оспорава и активну и пасивну легитимацију и чињенично-правне закључке судова о постојању и садржини облигационо правног односа између тужиоца и туженог.

Одредбом члана 262. став 1. Закона о облигационим односима одређено је да је поверилац у обавезном односу овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи. Одлука о тужбеном захтеву донета је без да је утврђено да ли су странке биле у каквом облигационом односу и са каквом садржином.

Нижестепени судови нису ценили садржину отпремнице/пријемнице од 01.02.2012. године на коју се позива тужилац, о томе ко је отпремницу издао. Није ценио садржину отпремницу ни с обзиром на то на кога гласи, као примаоца. На основу утврђења да је тужени потписао отпремницу, а да поред његовог потписа не стоји печат фирме судови су закључили да је тужени преузео камион у своје име и за свој рачун, а не за рачун правног лица – фирме „Метал Радоичић“ доо Рековац, како то тврди тужени. Међутим, према одредбама Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр.36/2011), члана 25. став 4, приликом закључивања правних послова, односно предузимања правних радњи од стране друштва, не могу се истицати примедбе у погледу некоришћења печата, нити се исте могу истицати као разлог непуноважности закљученог правног посла, односно предузете правне радње, па нижестепени судови дају погрешан значај околности да уз потпис туженог не постоји печат фирме за коју тужени тврди да је преузео предметни камион. Као аргумент због кога закључују да је тужени преузео камион у своје име и за свој рачун, нижестепени судови излажу чињенице о брисању предузетника из регистра 30.01.2008. године, АА. Међутим, истовремено утврђују и да је привредно друштво Агенција за рециклажу сировина „Метал Радоичић“ доо Рековац, основано одлуком оснивача о промени правне форме предузетника ББ из ..., а не АА. Стога се не може закључити у каквој је вези брисање из регистра предузетника АА 30.01.2008. године са привредним друштвом „Метал Радоичић“ доо Рековац и како је то тужени и применом ког материјалног права правни следбеник наведеног друштва. Неутемељен је у изложеним чињеницама и у материјалном праву закључак да тужени одговара за финансијске обавезе друштва које је престало да постоји. Такав закључак није могао користити судовима у прилог одлучивања о приговору недостатка пасивне легитимације на страни туженог.

У овој парници судови су одлучили о тужбеном захтеву за предају 16 тона гвожђа као противчинидбу за испоручени камион од стране тужиоца, тако што су овај тужбени захтев одбили, као неоснован. Са друге стране, обавезали су туженог да тужиоцу плати новчани износ од 154.440,00 динара, са образложењем садржаним у првостепеној пресуди према ком се одлука заснива на одредби члана 290. ЗОО, који предвиђа да када се обавеза састоји у давању ствари одређених по роду, а дужник дође у доцњу, поверилац пошто је претходно о томе обавестио дужника може по свом избору набавити ствар истог рода и захтевати од дужника накнаду цене и накнаду штете, или захтевати вредност дугованих ствари и накнаду штете. У нижестепеним пресудама нема утврђења да је тужилац, пошто је претходно о томе обавестио туженог, набавио 16 тона гвожђа на другој страни, нити тужилац захтева од туженог накнаду цене 16 тона гвожђа, односно вредност те дуговане ствари. Износ од 154.440,00 динара,

није утврђен као вредност 16 тона гвожђа, већ као цена по којој је тужилац набавио исти камион пре него што га је предао туженом. Обавезивање туженог на исплату тако одмереног новчаног износа нема утемељење у одредби члана 290. Закона о облигационим односима, нити на одредби члана 29. ЗОО како то наводи другостепени суд. Према томе, разлози за усвајање тужбеног захтева за новчано давање нема утемељења у материјалном праву на кога се позивају нижестепене пресуде, нити у утврђеном чињеничном стању.

Ради правилне одлуке о тужбеном захтеву за новчано давање, тужиоца према туженом, судови су морали расправити да ли су тужилац и тужени ступили у какав облигационо-правни однос, поводом предаје камиона одређене тежине туженом физичком лицу, те која је садржина тог облигационог односа. Сама предаја камиона је радња, која може значити испуњење облигације из облигационо правног односа у који су тужилац и тужени ступили, али је тужени могао преузети предмет испуњења облигације тужиоца и према трећем лицу. Дакле на тужиоцу је било да докаже да је са туженим закључио уговор одређене садржине према коме је тужени у обавези да му исплати новчани износ у висини како то тражи тужбеним захтевом. О томе нижестепени судови нису утврдили релевантне чињенице, па се не може применити материјално право од значаја за одлуку о тужбеном захтеву.

То су разлози због којих је Врховни суд усвојио ревизију и укинуо другостепену и првостепену пресуду у побијаном делу, те предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење, како би правилном применом материјалног права, утврдио чињенично стање и извео правилан закључак о томе да ли постоји обавеза туженог да тужиоцу испуни новчано потраживање које је предмет тужбеног захтева.

У поновљеном поступку судови ће одлучити и о трошковима целог поступка по одредби члана 165. став 3. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић